

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE WAANZIN

Licht absurde komedie in vier delen

door

1880

Christophe Vanhoutte

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.3016

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE WAANZIN* op te voeren moet de naam van auteur *CHRISTOPHE VANHOUTTE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2009/220/037
ISBN 978-90-385-10866

© 2009 Toneelfonds J. Janssens/Christophe Vanhoutte
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(4 dames – 2 heren)

CARINE CAMPERS, directrice van het gesticht
 DIRK RALIE, reporter
 LUITENANT VERWEER, patiënt / militair
 KELLY MAY, patiënte / would be BV
 SUZANNE DEPRAETER, patiënte / hoofdverpleegster
 SAARTJE MAERTENS, patiënte / ingenieur

DECOR

in zwarte doeken, eventueel enkele witte panelen om wat te "breken".

links-midden: bureau, met notebook, telefoon, bureaustoel links, een stoel aan de andere kant (stoel 1), met in verlengde (links-achter) barmeubel

midden-achter tot rechts-voor: vijf zeteltjes (zetels 1,2,3,4 en 5), in een halve cirkel (zetel 1 midden-achter, zetel 5 rechts-voor)

suggestie: alles in houten wit beschilderde kubussen (ook de stoelen en zeteltjes). Bureau en barmeubel uit één stuk, met op het barmeubelgedeelte een 20-tal karaffen, gevuld met water in verschillende kleuren, en enkele glazen.

REKWISIETEN

RALIE : Dictafoon
 CAMPERS : Bril - Horloge
 LUITENANT VERWEER : Wandelstok

Op bureau: Karaffen, flessen, glazen – Notebook – Telefoon – Papier - Balpen

OPMERKINGEN

Kledij patiënten: suggestie: zwart/wit tinten. In elk geval niks in blauw!

DEEL 1

INTRO

scène 1: Campers – Saartje - Luitenant Verweer – Kelly - Suzanne

(donker, stukje intro "The Prisoner" van Iron Maiden (tevens intro gelijknamige serie uit de jaren 60)).

"Who are you?"

"The new number two."

"Who is number one?"

"You are number six."

"I am not a number, I am a free man."

(spottend gelach)

(instrumentale intro – lichtflitsen op de vijf zeteltjes, afwisselend, snel. Op de zeteltjes zitten achtereenvolgens Saartje, Lt Verweer, Kelly en Suzanne op de vijfde zetel. De vierde zetel is vrij. Allen zitten verstijfd, met armen gekruist, handen op de rug, alsof ze een dwangbuis aan hebben. Lichtflitsen en muziek stoppen abrupt.)

(licht op, tamelijk donker, hier en daar wat extra spots op de zetels en het bureau. Campers zit in bureaustoel, ze heeft een bril op en lijkt wat versuft.)

SUZANNE : Er was eens.

LUITENANT VERWEER : *(samen)* Er was eens.

SUZANNE : *(samen)* Er was eens een vijfde patiënt.

KELLY : (*samen*) Er was eens.

LUITENANT VERWEER : (*samen*) Er was eens een vijfde patiënt.

SUZANNE : (*samen*) Er was eens een vijfde patiënt en we zijn hem kwijtgeraakt.

SAARTJE : (*samen. praat met hoog luid stemmetje*) ER WAS EENS.

KELLY : (*samen*) Er was eens een vijfde patiënt.

LUITENANT VERWEER : (*samen*) Er was eens een vijfde patiënt en we zijn hem kwijtgeraakt.

SUZANNE : (*samen*) Er was eens een vijfde patiënt en we zijn hem kwijtgeraakt, maar we kunnen altijd een nieuwe zoeken.

SAARTJE : (*samen*) ER WAS EENS EEN VIJFDE PATIËNT.

KELLY : (*samen*) Er was eens een vijfde patiënt en we zijn hem kwijtgeraakt.

LUITENANT VERWEER : (*samen*) Er was eens een vijfde patiënt en we zijn hem kwijtgeraakt, maar we kunnen altijd een nieuwe zoeken.

SUZANNE : (*samen*) Er was eens.

SAARTJE : (*samen*) ER WAS EENS EEN VIJFDE PATIËNT EN WE ZIJN HEM KWIJTG ERAAKT.

KELLY : (*samen*) Er was eens een vijfde patiënt en we zijn hem kwijtgeraakt, maar we kunnen altijd een nieuwe zoeken.

LUITENANT VERWEER : (*samen*) Er was eens.

SUZANNE : (*samen*) Een vijfde patiënt.

SAARTJE : (*samen*) ER WAS EENS EEN VIJFDE PATIËNT EN WE ZIJN HEM KWIJTG ERAAKT, MAAR WE KUNNEN ALTIJD EEN NIEUWE ZOEKEN.

KELLY : (*samen*) Er was eens.

LUITENANT VERWEER : (*samen*) Een vijfde patiënt.

SUZANNE : (*samen*) Kwijtgeraakt.

SAARTJE : *(samen)* Er was eens.

KELLY : *(samen)* Een vijfde patiënt.

LUITENANT VERWEER : *(samen)* Kwijtgeraakt.

SUZANNE : *(samen)* Een nieuwe zoeken.

CAMPERS : *(slaat tevreden vuist op bureau)* JUIST! *(roept naar midden-achter)*
Nummers, hoe geraken we aan een nieuwe patiënt?

(Licht wijzigt, meer algemene belichting, minder accentuerende spots op de zetels en bureau, de patiënten komen uit hun verstijfde houding)

LUITENANT VERWEER : *(staat recht, draait zich naar Campers, brengt militaire groet uit)* Nummer 1, we hadden het er daarnet nog over. Ik weet heel zeker dat er ergens nog één is.

SAARTJE : ER IS ER WEL NOG ÉÉNTJE! NOG ÉÉNTJE! LATEN WE HEM ZOEKEN!

SUZANNE : Nummer heeft gelijk. Het kan niet anders of er moet er daar ergens nog één rondlopen. Minstens nog één! *(klapt koket in de handen)* Wat denk je daarvan?

LUITENANT VERWEER : *(gaat tot aan bureau)* Luister, we gaan open kaart spelen. Het komt hier op neer. We hadden er één, maar we... we zijn hem kwijtgeraakt.

KELLY : Ja. Tijdens de wandeling. Waarschijnlijk is hij verdwaald. Of vanzelf weggelopen. Dat weten we niet zo precies.

SUZANNE : Het is ook al een hele tijd geleden. Ik moet eerlijk zeggen dat ik hem al bijna vergeten was.

LUITENANT VERWEER : *(verontschuldigd tegen Campers)* De jeugd van vandaag, hé. Dat laat alles zomaar slingeren. Ik ben militair, mevrouw! Ik heb discipline! Ik zorg voor mijn gerief.

KELLY : *(kruist benen over elkaar, nukkig)* Zwijg maar oude zak. Je was er toch maar mooi bij toen we die idioot verloren zijn.

LUITENANT VERWEER : Oude zak, oude zak. Weet jij wel tegen wie je spreekt? Ik ben Nummer! Mijn status verdient op z'n minst een beetje respect, en zeker van iemand zoals jij.

KELLY : *(handen in de zij)* Oh, ja? En wat bedoel je daar mee? Ik ben net zo goed Nummer als jij.

LUITENANT VERWEER : Nummer? Jij? Ha, jij bent amper Cijfer! Dat durft zich al Nummer te noemen. Wat een lef! Je bent nog veel te klein om Nummer te zijn, Cijfertje...

KELLY : De Cijfers zijn afgeschaft, dat weet je heel goed. We zijn allemaal Nummer nu.

SAARTJE : IK OOK! IK OOK! IK OOK!

LUITENANT VERWEER : Kook jij maar rustig in je keukentje, jij.

SAARTJE : IK OOK GEEN CIJFER MEER! IK OOK GEEN CIJFER MEER!
JOEPIE!

SUZANNE : Nummers, alsjeblieft. Ik stel voor dat we ons concentreren op de vraag.
(klapt koket in de handen) Wat denk je daarvan?

CAMPERS : *(is ongeduldig met de vingers op bureau beginnen tokkelen)* Ja, als dat misschien zou kunnen. *(staat recht en gaat tegen voorkant bureau staan leunen)*

KELLY : Euh, was wat de vraag alweer?

SUZANNE : Zeg, volg het een beetje, hé. Ik zal het nog even samenvatten. Eén. Als een kat valt, of je laat ze vallen, dan valt ze altijd met haar poten op de grond. Dat is bekend.

SAARTJE : NEEN, NIET DOEN, LAAT HET POESJE NIET VALLEN!

SUZANNE : *(staat recht, gaat naar voor)* Twee. Als je een boterham met boter op gesmeerd laat vallen, dan valt die gegarandeerd met de beboterde kant op de vloer. *(klapt koket in de handen)* Wat denk je daarvan?

KELLY : Dat is waar. En dat hoeft dus geen boter te zijn, dat heb je evengoed met confituur. Ik ben zelfs zeker dat het met choco net hetzelfde is.

LUITENANT VERWEER : Daarom eet ik geen boterhammen. Geef mij maar frieten met mayonaise.

SUZANNE : De vraag was: als je nu een boterham met boter, op de rug van een kat vastbindt, en je laat die kat vallen, komt ze dan op haar poten terecht, of op haar rug waarop die boterham is gebonden?

SAARTJE : *(springt recht)* IK WIL FRIETJES MET MAYONAISE!

CAMPERS : Straks Nummer.

(Saartje gaat zitten, Kelly staat recht, gaat tot bij Suzanne.)

KELLY : En als we die boterham nu eens op die kat haar buik zouden plakken, in plaats van op haar rug. Pas op, ik zeg zo maar iets, hé. *(gaat terug zitten)*

SUZANNE : Op haar buik, hé. En dan zou ze zeker op haar poten terechtkomen, met de beboterde boterham naar beneden. *(klapt koket in de handen)* Wat denk je daarvan? Dat is nog niet zo'n slecht idee! Ik maak er onmiddellijk werk van.

CAMPERS : Dat is dan geregeld. Nog één punt. We zochten nog een patiënt.

SUZANNE : Oh ja. Da's juist. Goed, we waren het er dus over eens dat er ergens minstens nog één patiënt is. Iedereen akkoord?

LUITENANT VERWEER : Absoluut. Er is nog ergens één patiënt.

SAARTJE : HALLOO! DAT KAN WEL ZIJN, MAAR WAAR?

SUZANNE : Weet je wat, we moesten hem maar eens zoeken. *(klapt koket in de handen)* Wat denk je daarvan?

SAARTJE : *(springt enthousiast recht)* EEN ZOEKTOCHT! IK DOE MEE.
SAARTJE DOET MEE!

LUITENANT VERWEER : Dat is dan ook geregeld.

(korte stilte, iedereen kijkt wat rond, schudt het hoofd naar elkaar.)

CAMPERS : Wel?

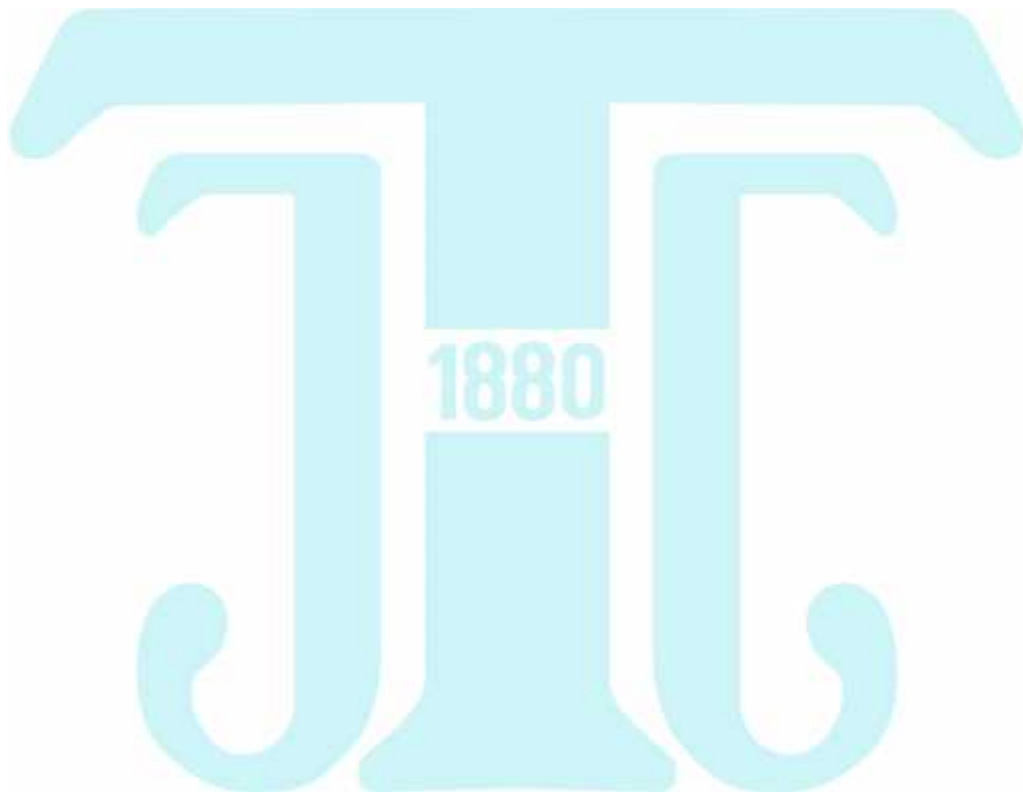
(de anderen kijken haar niks begrijpend aan, ze kijken nog 'ns naar elkaar.)

(geduld is op, luid) MAAR GA DAN TOCH ZOEKEN LAMZAKKEN! IK

HEB EEN VIJFDE PATIËNT NODIG OF IK VERLIES HIER MIJN
SUBSIDIES.

SUZANNE : Natuurlijk. Kom Nummers.

(Suzanne, Saartje, Lt Verweer, en Kelly gaan af rechts, intussen dooft het licht)

DEEL 2

IN HET GESTICHT

scène 2: Campers, Ralie

(licht op, geen decor wijzigingen. Campers zit in bureaustoel, lijkt te slapen, haar bril hangt wat scheef; een bel gaat over, ze schrikt wakker, ze is lichtjes aangeschoten, zet haar bril recht.)

CAMPERS : Binnen! ... Binnen! *(er wordt nogmaals gebeld, nu luider)* BINNEN! ...
(onbeheerst) BINNEN, BINNEN, BINNEN! *(klopt met vuist op tafel)* KOM
VERDOMME BINNEN.

RALIE :*(komt binnen van rechts)* Goedemiddag, mijn naam...

CAMPERS : *(onderbreekt hem, luid)* Ben jij doof misschien?

RALIE :*(verwonderd)* Euh?

CAMPERS : Of je doof... *(onderbreekt zichzelf, realiseert zich dat ze niet luid genoeg sprak, nu luider, articulerend)* IK VROEG OF JIJ DOOF BENT.

RALIE :Ik ben helemaal niet doof.

CAMPERS : Oh. Is dat zo? Gek. Heel gek. Wie bent u eigenlijk?

RALIE :Mijn naam is Lalie. Lepoltel.

CAMPERS : Waaaat?

RALIE :*(luider)* Ik zei, mijn naam is Lalie. Lepoltel.

CAMPERS : Wát zei je?

RALIE :*(iets dichterbij, tot midden-midden, luider)* LALIE. LEPOLTEL. DE NIEUWE
KLANT.

CAMPERS : De nieuwe klant? Hier zijn alleen maar patiënten, meneer Lalie Lepoltel.
En geloof me, er is een enorm verschil. Dus, knoop dat goed in die dove oren
van u: u bent niet de nieuwe klant, maar de nieuwe PATIËNT. Hoe dan ook,
*(staat recht, gaat tot bij hem, steekt arm uit en schudt hem enthousiast de
hand)* u bent van harte welkom! We zoeken al weken de nieuwe patiënt.

RALIE :Euh?

CAMPERS : Ja, kijk, ik mag dat eigenlijk niet zo zeggen, maar deze instelling krijgt subsidies op voorwaarde dat we een bepaald minimum aan patiënten hebben. En de laatste weken zitten we een beetje onder de norm. Dus, nogmaals, van harte welkom! (*schudt hem nogmaals enthousiast de hand*) En wees gerust, u zal hier heel goed behandeld worden! En mocht het niet zo zijn, dan komt niemand dat te weten. Maakt u zich dus vooral geen zorgen.

RALIE :Ik ben helemaal geen nieuwe patiënt! Ik ben lepoltel. Ik ben jounalist!

CAMPERS : Euh? Ah! U bent jouRnalist.

RALIE :Indeldaad. Lepoltel.

CAMPERS : Excuseer, ik had niet meteen door dat u een spraakgebrek heeft. Wat is dat godverdomme vervelend zeg. Heeft u daar zelf ook geen last van ?

RALIE :Een mens leelt el mee leven. Hoe dan ook, ik kom een lepoltage maken ovel uw instelling. Ik heb volige week gebeld.

CAMPERS : Gebeld? Ah, er wordt zoveel gebeld. (*gaat terug naar achter haar bureau*) Mag ik u iets te drinken aanbieden, meneer Lalie Lepoltel.

RALIE :Lalie is de naam, Dilk Lalie.

CAMPERS : Ah, Dirk Rarie. (*spreekt uit Raaarie*)

RALIE : Nee, Lalie, met een L.

CAMPERS : Ah, met een L. (*neemt een glas*) Een drankje?

RALIE : Nee, dank u.

CAMPERS : Zoals u wil. (*neemt een karaf en schenkt het glas vol*) Wel, vertel eens, meneer Lalie met een L, werkt u voor...

RALIE :(*onderbreekt*) Het is Lalie. Voolaan een L, maal in het midden een L. La-lie.

CAMPERS : Ah! Laaa-rie!

RALIE :Néééén! Lalie, met een L vóólaan.

CAMPERS : Jongen, ik probeer het nog een keer. Ra-lie misschien?

RALIE :(*zucht*) Ja! Dilk Lalie.

CAMPERS : Juist. Blij dat we daar uit zijn. Een mens krijgt er zowaar dorst van. (*drinkt glas in één keer leeg, en zet het glas terug tussen de andere glazen*) Vertel eens. Werkt u voor de radio of voor televisie?

RALIE : Nee, ik welk vool de schlijvende pels. Vool een klant.

CAMPERS : Voor een klant? Ah, voor een krant. Natuurlijk, met dat spraakgebrek kan je uiteraard niet voor radio of televisie werken. En bovendien ben je doof.

RALIE : (verontwaardigd) Wat zégt u?!

CAMPERS : (*luid*) DAT JE DOOF BENT. Juist, voor welke krant?

RALIE : Vool "De Nieuwe Klant".

CAMPERS : Nieuwe Krant? Nooit van gehoord.

RALIE : Ja, ze is tamelijk nieuw, ziet u. Maal we gaan naam maken, geloof me.

CAMPERS : Natuurlijk, ik geloof alles. Dat leer je wel, als je hier een paar jaar vertoeft.

RALIE : (*stapt wat dichterbij bureau*) Wel, daalovel wou ik het met u hebben, ovel uw elvalingen hiel, en daalna wou ik eens met enkele patiënten platen.

CAMPERS : Natuurlijk. Ik moet u wel zeggen dat ik weinig tijd heb. Ik ben namelijk druk-druk-druk op zoek naar de nieuwe patiënt. U had vooraf even moeten bellen voor een afspraak.

RALIE : Maal ik had gebeld. Dat doen wij altijd.

CAMPERS : Ah, iedereen heeft zo zijn gewoontes. Ikzelf koop altijd druiven zonder pitten.

RALIE : Paldon?

CAMPERS : (*luider*) IK ZEI: GAAT U TOCH ZITTEN. (*duidt stoel 1 aan*) DAAR. Drinkt u iets?

RALIE : Nee dank u. (*gaat zitten*) Kunnen we stalten?

CAMPERS : Uiteraard. StaLt maal.

RALIE : (*heeft even kwaad opgekeken, terwijl hij zijn dictafoon neemt, op tafel zet en inschakelt*) Goed. Kan u mij veltellen hoelang u hiel al welkt?

CAMPERS : (*nam intussen een karaf en schenkt opnieuw een glas*) Veel te lang. (*drinkt glas in 1 keer uit, zet fles en karaf tussen de rest, gaat zitten*). Van voor mijn ex er met die teef van door ging, (*wuift naar een denkbeeldig iemand achter Ralie*)

RALIE : (*draait zich onwillekeurig om*) Euh, kunt u iets meel plecies zijn?

CAMPERS : Waarom niet. 't Was een donderdag. 'k Weet het nog heel goed, want de dag er voor was het net woensdag geweest. En daar stond hij, met zijn valies in

de hand. "Ik ga er met die teef van door", zei hij. Nu is mijn ex altijd wel een hondenliefhebber geweest, maar dat hij er met de Labrador van door zou gaan, wel dat had ik

RALIE :(*onderbreekt haar*) Ik bedoel, kunt u iets meel plecies zijn ovel uw calliële hiel?

CAMPERS : Ah. Zeg dat dan. Ik ben begonnen als verpleegster. Er waren toen meer dan twintig patiënten hier. Iedereen die een klein beetje raar deed werd door de familie netjes weggestoken. (*staat recht, wandelt rond, om te eindigen in de halve cirkel zeteltjes*) Dat waren nog eens tijden! En geloof me, ze moesten maar een héél klein beetje raar doen! Gouden zaken deden we hier. Maar ja, dat is allemaal veranderd. Tegenwoordig hebben zelfs maniakken rechten! Pure broodroof is het. En dan spreek ik nog niet over de boter die er op moet. Soit. Nu hebben we hier maar vier patiënten meer, en dat is er één te weinig. Straks ga ik nog failliet. We zijn dan ook dringend op zoek naar een extra zot. Zet dat maar in uw artikel. (*maakt denkbeeldige krantenkop*) "Gesticht zoekt extra zot".

RALIE :(*onderbreekt haar, hij heeft gemerkt dat de dictafoon te ver van haar verwijderd is*) Excuseel, mijn dictafoon stond te vel af. (*gaat tot bij Campers*) Kunt u misschien even helhalen?

CAMPERS : (*kijkt kwaad, snukt de dictafoon uit Ralies handen, schreeuwt in de micro*) DAT ER MINDER GESCHIFTEN VASTZITTEN DAN VROEGER! (*lacht dwaas, geeft dictafoon terug*) Excuseer, soms wordt het mij te druk. (*gaat tot aan bureau*) Weet u wat ik doe, ik geef u straks onze brochure mee, daar staat alles in. Het hele snertverhaal van dit gesticht hier. Schrijf dat maar over, da's makkelijker, hé. (*terwijl ze naar bureau gaat*) En nu heb ik er dorst van gekregen. (*neemt een karaf, schenkt een glas in, drinkt in één keer leeg*)

RALIE :(*is intussen tot midden-midden gekomen*) U dlinkt toch wel veel, hé?

CAMPERS : Waar bemoei jij je mee?!

RALIE : Solly.

CAMPERS : Solly, solly. Da's makkelijk gezegd, hé! Probeer eens soRRy te zeggen, da's al een stuk moeilijker, hé.

RALIE : *(verontwaardigd)* MEVLOUW!

CAMPERS : Rustig, rustig. Als je de deur per se wilt openen, doe dat dan met de deurklink.

RALIE : Paldon?

CAMPERS : *(luid)* IK ZEI, WEET JE VERDOMME WAAROM IK DRINK?

RALIE : *(geraakt zijn geduld stilaan kwijt)* Nee, dat weet ik niet.

CAMPERS : Omdat ik dorst heb! Haha, die is goed, "omdat ik dorst heb". Heb je mij gehoord, zo droogweg, "omdat ik dorst heb". "Droogweg", fantastisch! Nee, wil je de echte reden weten? *(luid)* WEL, WIL JE HET WETEN OF NIET?

RALIE : *(kwaad, even luid als Campers)* JA VELDOMME, IK WIL HET WETEN! EN GEEF EL MIJ OOK MAAL ÉÉN. *(stapt tot aan bureau, zet dictafoon er op)*

CAMPERS : Ah, nu worden we groot. U zou een uitstekend Nummer zijn.

RALIE : Euh?

CAMPERS : Laat maar. *(schenkt twee glazen in)*. Om te vergeten. Hem daar.

RALIE : Wie? *(draait zich terug om)*

CAMPERS : Daarom drink ik. *(geeft hem een glas, drinkt zelf het hare in één keer leeg)*
Om die smeerlap te vergeten.

RALIE : *(neemt glas aan)* Welke smeellap?

CAMPERS : Wat een leeghoofd ben jij zeg. Harry natuurlijk.

RALIE : Ah, Hally.

CAMPERS : Ja, Hally.

(Ralie drinkt glas in één keer leeg, verslikt zich, zet het op bureau)

Goed, we gaan maar eens verder doen zeker. Ik stel voor dat ik de patiënten naar hier laat komen, en dan...

RALIE : *(onderbreekt haar)* Wacht eens. Ik zou lievel zelf de patiënten gaan opzoeken.

CAMPERS : Onmogelijk. Ik kan u niet alleen laten bij die idioten. Ze komen naar hier, en ik blijf er bij. Geloof me, het is in uw eigen belang.

RALIE : 't Ja, als u el op staat.

CAMPERS : *(gaat zitten in bureaustoel, neemt telefoon, drukt een kort nummer in)*

Suzanne, laat de Nummers één na één naar mijn bureau komen. Begin misschien met Nummer.

RALIE : U zegt opnieuw Nummel. Zijn dat de patiënten?

CAMPERS : Ja. Dat maakt deel uit van onze therapie. We hebben even getwijfeld om ze Letters te noemen, maar aangezien de helft van die gasten amper kan lezen, hebben we dan maar voor Nummers gekozen. Een mens moet keuzes maken, Meneer Ralie, en ik zeg altijd: je moet de citroenen kweken in het seizoen dat je ze opeet.

RALIE : Euh? Paldon? Wat zei u?

CAMPERS : U bent echt wel doof, hé. Amaai, alsof uw spraakgebrek nog niet erg genoeg is.

RALIE : *(verontwaardigd)* MEVLOUW!

CAMPERS : Goed, de eerste Nummer die u kan spreken is een ex-militair.

RALIE : Aha. Hoe is die hiel gelaakt?

CAMPERS : Iets met een granaatscherf. In zijn hoofd gekregen. Is helemaal beginnen doorslaan. Zelfs het leger wilde hem niet meer!

RALIE : Da's elg!

CAMPERS : Bah, alleen overdag. De brandweer heeft die wespennest dan uiteindelijk gewoon weggehaald.

RALIE : Wat zei u?

CAMPERS : *(luid)* DAT HET LEGER ELKE MAAND HEEL BRAAF DE REKENING BETAALT.

scène 3: Campers – Ralie - Luitenant Verweer

(scène 2 loopt gewoon over in scène 3. geen decor/licht wijzigingen. Luitenant Verweer komt op van rechts.)

LUITENANT VERWEER : *(in groetpositie)* Luitenant Verweer. Tot uw orders.

CAMPERS : Ter plaatse rust, Nummer. Mag ik je voorstellen aan de heer Ralie, een reporter van De Nieuwe Krant. Hij wil een reportage maken over dit gesti....

euh... over deze kazerne hier.

LUITENANT VERWEER : *(naar midden-midden)* Aha. En welke graad mag deze reporter dan wel hebben?

CAMPERS : Deze reporter is gewoon burger.

LUITENANT VERWEER : Een burger. Hm. *(wrijft minachtend wijsvinger en duim over elkaar)* Dan kan ik u niet van dienst zijn, meneer.

RALIE : *(naar midden-midden)* Euh, tijdens mijn legedienst was ik Selgeant.

LUITENANT VERWEER : Legedienst? Selgeant?

CAMPERS : Meneer hier heeft een spraakgebrek. Hij bedoelt Sergeant.

LUITENANT VERWEER : Sergeant! CIJFER zal je bedoelen. Wel, moeten we de overste niet meer groeten?

RALIE : *(groet onwillekeurig, stuntelig)* Euh, gloet.

CAMPERS : Nummer, hou daar mee op. De Cijfers zijn afgeschaft, dat weet je heel goed.

LUITENANT VERWEER : Juist ja. Niet dat ik dat een goed idee vond, maar soit. De hiërarchische lijn heeft beslist. En als het klimaat te vochtig wordt, moet je talkpoeder gebruiken.

RALIE : Euh?

CAMPERS : Laat maar. Nummer, als je dan nu de vragen van meneer Ralie kan beantwoorden? En laat het een beetje vooruitgaan verdomme!

LUITENANT VERWEER : Tot uw orders. *(tot Ralie)* Verslaggever te velde, ik ben één en al oor. En laat het een beetje vooruitgaan verdomme!

RALIE : Dank u. *(neemt dictafoon van bureau)* Misschien kunnen we daal gaan zitten? *(wijst richting zeteltjes, gaat zelf zitten zetel 3, plaats dictafoon op zetel 2)*

LUITENANT VERWEER : *(gaat zitten zetel 1)* Waarom niet.

CAMPERS : *(staat even recht om opnieuw een glas in te schenken, en gaat dan terug zitten)* En laat het dus vooruit gaan. *(drinkt glas leeg, neemt een paar nota's)*

RALIE : Goed. Kan u misschien eelst iets ovel uzelf veltellen?

LUITENANT VERWEER : Zeker. Ik ben ongetrouwd. Nooit tijd gehad om een vrouw te zoeken, laat staan vinden. Ik ben militair meneer! Ik ben om het zo te zeggen met het vaderland getrouwd. Al 25 jaar, meneer. Er zijn weinig huwelijken

tegenwoordig die het zolang volhouden. Ja, natuurlijk, er zijn wel eens mindere momenten. Er valt wel eens een woord. Ge kunt niet altijd over alles en nog wat overeenkomen. Maar ik ben van den ouden stempel meneer, als het eens wat minder goed gaat, moet ge volhouden, doordoen. En af en toe een klappeke slaan. Jaja, een goeie afranseling van tijd tot tijd kan soms wonderen doen. En voor de rest, wel, persoonlijk vind ik blauw de mooiste kleur die er is. Zoals ge ziet draag ik ook niks anders. Blauw. Weet u, ik ben militair meneer. En als ik u een klein geheimpje mag vertellen, ook frieten eet ik het liefst van al met mayonaise. Met mosterd, natuurlijk. De mayonaise, hé, niet de frieten. Ik ben niet gek, wat denkt ge wel.

RALIE : Euh, ja, ja, natuullijk, en dan...

LUITENANT VERWEER : Ogenblikje, ik ben nog niet klaar. Ik ben militair meneer. En in het burgerleven valt het misschien niet direct zo op, maar ik heb wel degelijk drie tantes. Twee langs mijn vaders kant en één langs mijn andere vaders kant. En ze zijn alle drie getrouwd. Dat leverde vier neven op. Wat zegt ge? Nichten? Nee, verdomme! GEEN NICHTEN! WAT DENKT GIJ WEL VAN MIJ?

(Ralie wordt wat ongemakkelijk. Intussen heeft Campers het gesprek met spottende glimlach, en tevredenheid gadeslagen.)

RALIE : Euh, niks, niks. Maal gaat u vooral veldel.

(Campers staat in volgende replieken recht, gaat af links, komt terug op maar met een andere trui.)

LUITENANT VERWEER : Wel, ik ben militair. En ik heb nog gevochten met Staf Vervaeke. In de kleuterklas was dat. Ik een bloedneus, hij een blauw oog en een melktand kwijt. Dat heeft me een paar strepen gekost, makker. En dat niet alleen. Er was ooit eens die affaire van... Jamaar, wacht eens even, ik ken u!

RALIE : Euh, ik denk niet de eel te hebben u te kennen.